

छान्दसः” इति धातुवृत्तिः । <sup>1</sup>व्लिनन्-ती ।

(1670) “शक विभाषितो मर्षणे”

(IV-दिवादि:-1187. सक. अनिट्. उभ.)

‘—क्षमायाम्’ इति कातन्त्रकाशकृत्स्नौ । ‘—शक्तौ’ इति वोपदेवः ।

‘शक्यते शक्यतीत्येवं शपि शौ श्यनि च क्रमात् ॥’ (श्लो. 43) इति देवः ।

शाककः-किका, शाककः-किका, <sup>2</sup>शिक्षकः-क्षिका, शाशककः-किका ;

<sup>3</sup>शक्ता-त्री, शाकयिता-त्री, शिक्षिता-त्री, शाशक्ता-त्री ;

इत्येवमादीनि रूपाणि सर्वाण्यपि दैवादिकनश्यतिवत् (667) ज्ञेयानि ।

<sup>4</sup>शक्यन्-शक्यमानः, <sup>5</sup>भोक्तुं शक्यते, <sup>6</sup>शक्तो घटः कर्तुम्-शक्तो घटः कर्तुम्,

<sup>7</sup>शक्तिः, शक्तिः, <sup>8</sup>शक्यम्, <sup>9</sup>शक्ता-शकरी, <sup>10</sup>शकलम्,

1. शतरि श्राप्रत्यये ‘श्राभ्यस्तयोः—’ (6-4-112) इत्याकारलोपे, ‘प्वादीनां—’ (7-3-80) इति ह्रस्वे च रूपमेवम् ।

2. ‘सनि मीमांसुरभलभशक—’ (7-4-54) इति अकारस्य इस् । ‘स्कोः—’ (8-2-29) इति सकारलोपः । ‘अत्र लोपोऽभ्यासस्य’ (7-4-58) इत्यभ्यासलोपः । षत्वम् । इक्समीपात् हलः परस्य झलादेः सनः कित्वात् न गुणः इति बोध्यम् । एवं सन्नन्ते सर्वत्र प्रक्रिया ज्ञेया ।

3. धातोरनिट्त्वं सर्वसम्मतम् । तेनैवं तृजादिषु रूपम् । क्षीरस्वामी तु ‘विभाषितः’ इत्यस्य ‘इङ् वा इति मतभेदः.....शकिता शक्ता ।’ इत्याह ।

4. ‘विभाषितः’ इत्यस्य तन्त्रान्तरप्रसिद्धया उभयपदित्वं क्षीरस्वामि-शाकटायनदेवप्रभृतिभिरुक्तम् । तत्पक्षे शता श्यन् च । एतत्पक्षखण्डकानां पुरुष-कारधातुवृत्तिकारादीनां मते तु शक्यन् इति एकमेव परस्मैपदं रूपम् ।

5. ‘शक्यृष—’ (3-4-65) इत्यनेन धातावस्मिन् उपपदभूते सति धात्वन्तरस्य तुमुन् भवति ।

6. ‘सौनागाः कर्मणि निष्ठायां शकेरनिटमिच्छन्ति विकल्पेन’ (काशिका 7-2-17) इति वचनादत्रेङ्विकल्पः । इति धातुवृत्तिः ।

7. त्रियां किनि शक्तिः । ‘क्तिक्तौ च संज्ञायाम्’ (3-3-174) इति किचि शक्तिः= ऋषिविशेषस्य संज्ञा । पुंलिङ्गोऽयं शब्दः । शक्तिः=आयुधविशेषस्य संज्ञा ।

8. ‘शकिसहोश्च’ (3-1-99) इति ण्यदपवादो यत्प्रत्ययः ।

9. ‘अन्येभ्योऽपि दृश्यन्ते’ (3-1-99) इति वनिप्प्रत्यये रूपमेवम् । स्त्रियां तु

‘वनो र च’ (4-1-7) इति ङीप्, तत्सन्नियोगेन रेफश्चान्तादेशः । तेन शकवरी इति सिद्ध्यति । शकवरी छन्दोविशेषः ।

10. औणादिके [द. उ. 8-112] कलप्रत्यये रूपमेवम् । ‘भित्तं शकलम्’ (8-2-59); सारोऽपि ।